

Kristus se narodil, věrně roste v našich srdcích a touží prorůst náš život až do rozměrů své úplné dospělosti, a dokonce i smrti a vzkříšení. S Kristem žijeme i umíráme, každý den se to učíme! A v hodině přechodu z pozemského do věčného života budeme umírat tím způsobem, nakolik se v nás Kristus – věčný Život rozrostl: čím více rozrostlé lásky, tím méně temnot strachu.

Svatí umírali a umírají z lásky, která je natolik zachvátí (vzkříšená Láska v nich se jich tak zmocní), že přecházejí do nové kvality Života. Intenzita lásky je vyvede před Tvář Lásky. Zmíněný dotek Lásky se nám tajemně ukazuje v osmi darech Ducha Svatého – u každého z těchto darů může nastat okamžik, kdy v intenzitě toho daru (doteku lásky) duše opustí tělo a přejde ze smrti do života k Pánu, do jeho Srdce, do nebeského Království. Je to radostné poznání, že lze takto umírat. Jaké jsou tedy podoby *smrti z lásky u světců podle darů Ducha Svatého?*

1. V daru Ducha Svatého **moudrosti** je to hlubinná a hluboká Moudrost Ježíšova Srdce, která se dotýká duše tak, že již není schopna dále žít, neboť moudrost, kterou poznává, přesahuje všechnu moudrost světa, vše, co kdy poznala, ale také všechnu moudrost, která jí kdy byla Pánem dána, do které ji Pán kdy uvedl. Je to Moudrost, kterou touží duše člověka plně poznat, a proto odchází, aby ji poznat mohla, neboť v těle to již možné není. To může být první způsob smrti světce-člověka, kterého si Pán sám vyvolil!

2. V daru Ducha Svatého **rozumu** člověk v okamžiku přechodu před Pánovu Tvář pochopí zcela a úplně, co pro něj sám Bůh i pro celé stvoření znamená: kým Bůh doopravdy je. Rozum se tak silně a zcela sjednotí se srdcem toho člověka, že již nemůže přežít dál, neboť to, co poznává ve svém srdci – a vlastně v Srdci Ježíšově (neboť je to Ježíš, kdo v srdci toho člověka přebývá) – již není možné žít na této zemi.

3. Dar Ducha Svatého **radý** prozařuje celého člověka a následná rada je pro lidské srdce ta nejhlubší: ‚Poznej Boží Srdce a vrůstěj do něho! Poznej ho zevnitř, abys hlouběji mohl hledat a žít život se mnou-Pánem, život, který se skrývá v mém láskyplném Srdci.‘ Duše odchází, neboť přijala do svého srdce úplně radu Boží lásky a celobytočně se otevřela životu s Pánem!

4. Dar Ducha Svatého **síly** spočívá v následné nejhlubší skutečnosti: v síle doteku Boha na srdce (život) člověka. Dotek Boží je v tomto případě tak silný, že duše člověka musí v největší intenzitě tohoto doteku vyskočit z těla, neboť již není schopna v těle zůstat. Duše v tu chvíli vnímá hlubší Boží záměry, které s ní Pán zamýšlí, a ty může od tohoto momentu uskutečnit už jedině mimo své tělo; a to je jistá smrt: skutečná, fyzická! Duše z lásky odchází z těla, člověk umírá zralý pro věčný život.

5. Dar Ducha Svatého **umění** je velmi vzácný: v okamžiku smrti jde o Krásu všech krás, která se tak mocně nejen dotýká duše, ale sama Krása-Ježíš duši uvádí do tak veliké krásy, že ta už není schopna tuto krásu tělesně pojmout. Duše sama vidí krásu svého proměněného těla a je schopna opustit vše, aby dostala absolutní plnost božství i lidství, která je pro ni připravena. Tato krása – absolutní Krása – se zcela pojí s nádherou oslaveného těla každého člověka, pro něj zvláště připraveného.

6. Také dar Ducha Svatého **zbožnost** se dotýká Ježíšova Srdce, Rány v jeho Srdci, neboť jde o přesné pochopení toho, že všechny rány se dotýkají oslavení: čím větší (životní) rány byly, tím větší oslavení přichází – a tak duše velmi touží mít ve své skutečné a zdravé zbožnosti všechny rány svého života tak velmi a hluboce oslavené, tak velmi i viditelně prozářené Pánovou slávou, že člověk umírá: tzn. odchází do Ježíšova Srdce, do hlubin jeho života, jeho oslavení.

7. Dar Ducha Svatého **Bázeň Boží**: to, co je počátkem moudrosti (prvního z osmi darů Ducha Svatého), to, co je vlastně na začátku, je také na konci, neboť čím větší je poznání o Pánu samém, tím hlubší je radost duše, která poznává skutečného pravého Boha ve třech Osobách, před ním se klaní a jen jemu slouží s naprostou touhou, aby byl jako Trojjediný ve všem oslaven! Mnohdy jsme na prahu této smrti (skrze dar bázně Boží): vždy, když prožíváme tak obrovskou radost, která nemá stropu ani dna... ale neumřeme, neboť dar bázně Boží tuto hranici zatím nepřekročil.

8. Nejvyšší dar Ducha Svatého je **Duch Svatý sám**. Když On sám v plnosti přistoupí k člověku, je to vrchol a plnost té lásky, na kterou někteří svatí umírají: prostoupí je totiž skutečná, živá Láska. Lidské pozemské tělo nemůže toto prostoupení vůbec vydržet, jen duše, která se v tu chvíli celá stává láskou: v jednotě s Pánem je zbožštěna.

Když se modlíme za svět, za druhé, za místa (válečných i skrytých osobních) bolestí, na něž klademe meč Jany z Arku, aby se tam všude rozprostřelo vítězství lásky, můžeme zároveň lidem vyprošovat šťastnou hodinu smrti na způsob svatých – ne šťastnou v tom smyslu, že je nepotká utrpení, ba i fyzická smrt, ale že v hodině, kterou zná jen Pán, budou zrale otevření Lásce, která se každému daruje originálně. Vyprošujme si i my navzájem v nadcházejícím roce, abychom pro to, co nás čeká, byli Láskou-Duchem Svatým dokonale vyztuženi a připraveni.

Vyprošujme si rostoucí radost ze stále hlubších tajemství Pánova Srdce!

S. Luisa Karczubová

Je to sám Pán, který přichází a říká: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (*Jan 14,27*) Jako by nás povzbuzoval k veliké odvaze! Kéž bychom hlouběji pochopili, že když si budeme snažit život zachovat: v zoufalém sobectví, svých názorech, bolístkách a zraněních, ztratíme ho, ale když ho ztratíme pro Krista: vyjdeme ze svých ulit a velkoryse nabídneme svá srdce Pánu, aby si s námi mohl učinit svůj

vlastní záměr, život nalezneme: Život, Kristus sám, vstoupí do nás a naše srdce, naše životy naplní nekonečná radost: Radost, Kristus sám, kterou svět nemůže dát ani vzít! Na prahu nového roku máme jedinečnou možnost: začít ve svém životě znovu – ne od nuly, ale plnějším poznáním Pána, které uvádí pro pravé svobody a ryzosti. Pán všechno tvoří nové a stále hlouběji a vroucněji nás miluje: úměrně tomu, jak se jím milovat necháme!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: „*C'est la confiance et rien que la confiance qui doit nous conduire à l'Amour.*“ Je to důvěra a nic než důvěra, která nás musí vést k Lásce. Tato úderná slova svaté Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře říkají vše. Vystihují genialitu její spirituality a stačila by k tomu, aby ospravedlnila skutečnost, že byla jmenována doktorkou Církve. Důvěra, „nic než důvěra“, je jedinou cestou, která nás vede k Lásce, jež dává všechno. S důvěrou se do našeho života přelévá pramen milosti, evangelium v nás nabývá těla a činí z nás kanály milosrdenství pro naše bratry a sestry. Je to důvěra, která nás denně podporuje a umožní nám stanout před Pánem v den, kdy nás povolá k sobě: „Večer tohoto života před tebe předstoupím s prázdnýma rukama, neboť tě, Pane, nežádám, abys počítal mé skutky. Veškerá naše spravedlnost je v tvých očích poskvrněna. Chci se tedy obléci do tvé vlastní Spravedlnosti a přijmout od tvé Lásky věčné vlastnictví sebe sama.“

